

Heller ikke kommunerne er tilfredse med jobcentermodellen. De synes, det er noget rod, at ministeren med den ene tunge siger, at kommunerne skal varetage jobindsatsen over for alle borgere, og med den anden tunge meddeler en beskæftigelsesmodel, som er baseret på et brug med det kommunale selvstyre. Ganske vist kommer jobcentrene fysisk til at ligge i kommunerne, og en del af personalet vil være kommunalt ansatte, men kontrollen af indsatsen kommer til at ligge i de fire statslige beskæftigelsesregioner, ikke i kommunalbestyrelserne.

Faktum er, at den statslige styring af og kontrol med de kommunale målgrupper bliver øget betragteligt med det her lovforslag. Det må siges at være lidt af en pyrrhussejr for kommunerne.

Flere eksperter peger på, at det her lovforslag kan øge strukturledigheden i Danmark, fordi det danske arbejdsmarked nu risikerer at blive delt op i hundrede delarbejdsmarkeder. De tvivler på, at kommunerne vil kunne skaffe de ledige i aktivering til tiden og anvise virksomhederne den rette arbejdskraft til den rette tid. Risikoen for flaskehalsproblemer på arbejdsmarkedet bliver større.

Jeg spørger mig selv, hvorfor ministeren vil påtage sig et hovedansvar for en arbejdsmarkedspolitik, der kan sætte den danske økonomi under yderligere pres.

Mit råd til ministeren er, at vi i det kommende udvalgsarbejde tager udgangspunkt i de mål, som vi er enige om bredt i Folketinget, altså at samle jobindsatsen for ledige uanset forsørgelsesgrundlag, at adskille jobindsats og ydelsesdiskussion og forbedre jobindsatsen for de udvalgte grupper på arbejdsmarkedet.

Det er ingen hemmelighed, at Det Radikale Venstre ønsker en model, som er baseret på et obligatorisk medlemskab af a-kasserne, fordi det vil løse en række af de ovennævnte udfordringer.

Når det er sagt, vil vi gå ind til udvalgsarbejdet med et stærkt ønske om at kunne bevæge ministeren til reelle forhandlinger om et lovforslag med et andet indhold og en større opbakning, og vi håber, at vi i sidste ende kan få et bredt forlig omkring beskæftigelsespolitikken, som vi plejer at gøre.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren.

Vi går videre i ordførerrækken med hr. Ole Sohn.

Ole Sohn (SF):

Der kommer jo mange interessante bemærkninger frem under sådan en debat. Jeg lagde mærke til, at der tidligere var en disput om kvantespring, som kunne forstås på flere måder, kan jeg forstå, så jeg brugte lige pausen til at gå over og slå op, hvad ordet kvantespring egentlig betyder, og jeg vil faktisk give hr. Jakob Axel Nielsen ret i, at der er tale om, at reformen er udtryk for et kvantespring, for et kvantespring stammer nemlig fra fysikkens verden, og det er et udtryk for »en pludselig ændring i en elektrons bane med tab el. tilførsel af energi til følge«.

Åbenbart er det sådan alt efter temperament, eller hvad der sker, at kvantespring enten kan være i nedadgående retning, fordi man taber energi – hvad jeg mener lovforslaget er et udtryk for i forhold til en aktiv arbejdsmarkedspolitik – eller man kan selvfølgelig også have en eller anden drøm om, at det er et kvantespring fremad med tilførsel af ny energi til arbejdsmarkedspolitikken. Så på den måde er ordet sådan set meget velvalgt, det kan nemlig bruges af både tilhængere og modstandere af forslaget. Så der er tale om et kvantespring.

Men spørgsmålet er, hvis man sætter sig hen og ser på lovforslaget med en arbejdsløs' øjne, med arbejdsmarkedets øjne, med erhvervslivets øjne: Hvad er det så, man har brug for for at sikre, at man kommer i arbejde? Er det, at man skaber nye centre?

Man har snakket meget om, at nu skal der være én indgang, og hele argumentationen munder ud i, at der faktisk er flere indgange, og det vil der fortsat være. Det kan godt ske, at man går ind ad én dør, men så bliver man henvist til to andre døre efterfølgende.

I dag gør man det, som er naturligt. Er man medlem af en arbejdsløshedskasse, så går man i sin fagforening og siger: Jeg er blevet arbejdsløs. Så sørger man for at blive tilmeldt sådan af hensyn til ydelserne. Hvis det er en ordentlig, aktiv fagforening, ja, så går den i gang med at hjælpe vedkommende videre i et nyt job, og kan den ikke umiddelbart det, ja, så er arbejdsformidlingen det naturlige sted. Det er der ingen, der ser problemer i.

Har man valgt ikke at være medlem af en a-kasse, eller har man ikke haft mulighed for at blive medlem af en a-kasse, ja, så er det da helt naturligt, at hvis man skal have nogle ydelser og man ikke har en løn, ja, så henvender man sig hos kommunen. Det er det mest naturlige sted. Det skal man også gøre fremover. Og kommu-